

SMRTÍCI VZDĚLÁNÍ

PRVNÍ LEKCE VE ŠCHOLOMANCII

NAOMI NOVIKOVÁ

HOST

SMRTÍCÍ VZDĚLÁNÍ

PRVNÍ LEKCE VE SCHOLOMANCII

NAOMI NOVIKOVÁ

PRELOŽILA VERONIKA VOLHEJNOVÁ
BRNO 2021

Smrtící vzdělání je vymyšlený příběh. Jména, postavy, místa a události jsou buď výtvořem autorčiny fantazie, nebo jsou užity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými, událostmi a místy je čistě náhodná.

A Deadly Education

Copyright © 2020 by Temeraire LLC

All rights reserved

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Cover pictures by Peratek, Nadezhda Shuparskaia, Iconic Bestiary, Marish, anna42f, Luxcor and 100ker / Shutterstock.com

Cover design and illustration by Faceout Studio / Jeff Miller

Illustrations copyright © 2020 by Penguin Random House LLC

Endpaper illustrations by Elwira Pawlikowska © 2020 by Penguin Random House LLC

Endpaper design by David G. Stevenson

Translation © Veronika Volhejnová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0862-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-0863-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0864-8 (MobiPocket)

Pro lim, světloňše v temnotách

KAPITOLA 1

POŽÍRAČ DUŠÍ

Když mi Orion podruhé zachránil život, rozhodla jsem se, že musí umřít. Předtím mi byl celkem ukradený, ale všechno má své meze. Něco jiného by bylo, kdyby mi zachránil život nějak výjimečně mnohokrát, desetkrát nebo třeba třináctkrát — třináctka je hezké číslo. Orion Lake, můj osobní bodyguard; s tím bych dokázala žít. Jenže tou dobou jsme ve scholomancii byli už skoro tři roky a nikdy předtím nedával najevo, že by mi hodlal věnovat nějakou mimořádnou pozornost.

Asi řeknete, že je ode mě sobecké, chovat vražedné úmysly vůči hrdinovi, který se samojeдинý zasloužil o přežití čtvrtiny našeho ročníku. No co, smůla pro ty neschopné, kteří se bez jeho pomoci nedokážou udržet nad vodou. Stejně se nečeká, že přežijeme všichni. Škola se něčím živit musí.

Nejspíš si myslíte, že mám nejmíň co povídat, když jsem taky potřebovala zachránit. Dokonce dvakrát! No a právě proto s ním musím skoncovat. Výbuch v alchymistické laboratoři loni způsobil *on*, když bojoval s tou chimérou. Musela jsem se vyhrabat z trosek a on běhal kolem dokola a oháněl se po jejím ohnivém ocasu. A požírač duší nebyl v mém pokoji ještě ani

pět vteřin, když Orion vletěl do dveří: musel mu být v patách. Nejspíš ho honil po chodbě a ta potvora ke mně zaběhla jen proto, že se chtěla zachránit.

Ale copak někomu něco takového vysvětlím? Ta chiméra se se mnou možná nepotáhne, v laboratoři bylo tenkrát třicet lidí, ale dramatická záchrana u mě v pokoji, to je něco úplně jiného. V očích celé školy jsem v té chvíli spadla do veliké nerozlišitelné masy troubů, které Orion Lake během své zářné kariéry zachránil. A to bylo nepřípustné.

Naše pokoje nejsou moc velké. Orion stál nahrbený jen pár kroků od mé židle a lapal po dechu. Pod ním bublal fialový zbytek požírače duší a zatékal do spár mezi dlaždicemi, asi aby mi líp zamořil celý pokoj. Světélkující ruce Orionovi pomalu zhasínaly a osvětlovaly mu obličej. Nebyl to nijak výjimečný obličej: měl veliký zahnutý nos, který možná bude působit dramaticky, až ho zbytek tváře dožene, ale zatím byl prostě moc velký. Z čela mu odkapával pot a lepily se mu na ně stříbřitě šedé vlasy, které si měl ostříhat už nejmíň před třemi týdny. Většinu času trávil za neproniknutelnou stěnou oddaných obdivovatelů, takže zblízka jsem ho viděla poprvé. „Jsi v pořádku — Gal, vid?“ přisypal ještě sůl do rány. Už tři roky jsme chodili na stejné laboroky.

„Jsem, ale rozhodně ne díky tobě a tvé bezmezné fascinaci každou temnou potvorou, která se tímhle místem plíží,“ odsekla jsem ledově. „A *nejsem* Gal, nikdy jsem nebyla *Gal*. Jmenuju se *Galadriel*,“ to jméno nebyl můj nápad, nekoukejte tak na mě, „a jestli to je na tebe moc dlouhé a nezvládneš to najednou, tak stačí El.“

Prudce zvedl hlavu a zíral na mě; vypadalo to, že má co dělat, aby úžasem neotevřel pusu. „Aha. Hm. Já — omlouvám se?“ Na konci stoupl hlasem, jako kdyby nechápal, co se děje.

„Ne, ne,“ řekla jsem. „To já se omlouvám. Zjevně nehraju tu roli správně.“ Melodramaticky jsem si jednou paží zakryla oči. „Orione, já měla takový strach,“ zajíkla jsem se a vrhla se mu kolem krku. Trochu se zapotácel; jsme stejně velcí. „Ještě žes tu byl a zachránil mě, na požírače duší bych *nikdy* sama nestačila.“ Co nejfalešněji jsem se mu rozeštkala na hrudi.

Věřili byste tomu, že se mě opravdu pokusil obejmout a poplácat mě po rameni? Tak automatická reakce už to pro něj byla. Vrazila jsem mu loket do žaludku, abych se ho zbavila. Vydal zvuk, jako když ňafne pes, zavrával směrem ode mě a nevěřicně na mě zíral. „Já tvoji pomoc nepotřebuju, ty nemožný čmuchale,“ sykla jsem. „Drž se ode mě dál, nebo toho budeš litovat.“ Postrčila jsem ho ještě o krok a zabouchla dveře. Konec té jeho skoby minuly o pár centimetrů. Trošku uspokojení mi přinesl aspoň krátký pohled na jeho naprosto zmatený výraz, než jeho tvář zmizela a před očima mi zůstaly jen holé kovové dveře s velkou protavenou dírou tam, kde bývala klika a zámek. Děkuju pěkně, ty hrdino. Zamračila jsem se na to a obrátila se zpátky ke svému stolu právě ve chvíli, když se chuchvalec zbylý z požírače duší konečně rozpustil docela, zasyčel, jako když uchází pára z prasklé trubky, a místnost se naplnila naprosto příšerným puchem.

Měla jsem takový vztek, že se mi čistící kouzlo povedlo až na šestý pokus. Po čtvrtém pokusu jsem vyskočila, mrskla jsem tím posledním rozpadajícím se svítkem do temnoty na druhé straně psacího stolu a vztekle jsem zaječela: „Já *nechci* povolát armádu skušarů! *Nechci* vykouzlit stěnu smrtícího plamene! Chci tenhle zatracený pokoj jenom *uklidit!*“

Místo odpovědi vyletěla z prázdnoty odporná kniha, svázaná v nějaké bledé popraskané kůži. Ostré okované rohy

nepříjemně zaskřípaly po desce kovového stolu. Kůže byla nejspíš vepřová, někdo se ale zjevně snažil, aby vypadala jako stažená z člověka, což bylo skoro stejně hnusné, jako kdyby to byla pravda. Otevřela se na stránce s pokyny, jak zotročit celý dav lidí, aby tě na slovo poslouchali. No, pokoj by mi asi uklidili, kdybych jim to nařídila.

Nakonec jsem dokonce musela vytáhnout jeden z těch máminých pitomých krystalů, posadit se na úzké rozvrzané lůžko a deset minut meditovat. Celou tu dobu mi smrad z požírače duší prosakoval do šatů, povlečení a papírů. Člověk by mýsl, že tady se každý puch rychle vyvětrá; celá jedna stěna pokoje je otevřená a poskytuje tak nádherný výhled do mystické temné prázdnoty. Bydlet tady je skoro stejně okouzlující jako žít v kosmické lodi mířící rovnou do černé díry. Na smrad to ale vliv nemá. Když se mi konečně povedlo aspoň trochu ovládnout ten slepý, zuřivý vztek, postrčila jsem knížku v prasečí kůži po stole zpátky do prázdnoty — pro všechny případy jsem se jí dotýkala perem — a řekla jsem tak klidně, jak jsem dokázala: „Chci obyčejné uklizací kouzlo, které odstraní nepořádek a zápach.“

Na můj stůl se neochotně snesla — žuch — obrovitá kniha, nazvaná *Amunan Hamwerod*. Byla doslova nacpaná kouzly sepsanými ve staré angličtině — kterou z těch mrtvých jazyků, co studuju, ovládám nejmn — a ani se neotevřela na žádné konkrétní stránce.

Takové věci se mi dějí pořád. Někteří čarodějové mají spříznění — zvláštní nadání — pro magii počasí nebo pro přeměňovací kouzla nebo třeba pro fantastickou bojovou magii, jako náš drahý Orion. Já mám spříznění pro masovou destrukci. Může za to pochopitelně moje matka, stejně jako moje pitomé

jméno. Ona je takový ten typ s květinami a korálky a krystaly, co tančí pro Bohyni za svitu luny. Každý je krásná duše a ten, kdo udělá něco špatného, je buď nepochopený, nebo nešťastný.

Dokonce dělá léčebné masáže všedníkům, protože „je nesmírně uklidňující ulevovat lidem, miláčku“. Většina čarodějů se všední práci neobtěžuje — považují to tak trochu za degradaci —, anebo když už, najdou si místo, kde nemusejí dělat nic. Bývají to takoví ti lidi, kteří po šestačtyřiceti letech odcházejí z firmy do důchodu, a nikdo si přesně nevzpomíná, co vlastně dělali, nebo třeba zmatená knihovnice, kterou občas zahlédnete, jak se bezcílně toulá mezi regály, nebo třetí viceprezident marketingu, který se objevuje pouze na poradách vedení firmy, a tak podobně. Existují kouzla, kterými se dá takové místo najít nebo vytvořit, a pak má člověk postaráno o životní nezbytnosti a přitom má dost času hromadit manu, aby si laciný byt mohl uvnitř předělat na dvanáctipokojové sídlo. Máma to tak ale nedělá. Ta neúčtuje skoro nic, a i to málo jen proto, že když někdo nabízí masáže zadarmo, lidi na něj koukají divně — a celkem oprávněně.

Já jsem se přirozeně vyvedla jako pravý opak tohoto vzoru všech ctností, což ostatně mohl čekat každý, kdo jen trochu rozumí principu vyvažování. Když chci uklidit pokoj, dostanu instrukce, jak ho vypálit. Ne že bych mohla opravdu *použít* některé z těch roztomilých katastrofických kouzel, která mi škola s takovým nadšením podsunuje. Je to možná divné, ale armáda démonů se jen tak lusknutím prstu vyvolat nedá. Chce to sílu, hodně síly. A protože člověku sotva někdo pomůže nashromáždit dost many k vybudování soukromé armády démonů, tak by to nešlo bez malice, co si budeme povídat.

Všichni — skoro všichni — nějakou tu malii občas použijí a ani v tom nevidí nic špatného. Třeba takové věci jako přechá-
rovat si krajíc chleba na dort, aniž by si na to člověk předem
nashromáždil manu, jsou obecně považovány jen za neškodný
podvůdek. Jenže ta síla se někde vzít musí, a když si ji člověk
nenashromáždí sám, tak nejspíš pochází z něčeho živého, pro-
tože je snadnější získat ji z něčeho, co žije a pohybuje se. Takže
máte dort a na zahradě ztuhne, umře a rozpadne se mraveniště.

Máma by malii nepoužila ani k tomu, aby jí nevystydl čaj.
Ale když člověk není tak zásadový, což není většina lidí, tak
si může třeba denně dělat třípatrový dort z hlíny a mravenců
a stejně se dožít sto padesáti let a umřít poklidně v posteli, tedy
když ho předtím nezahubí cholesterol. Ale když začne malii
užívat k větším věcem, třeba aby srovnal město se zemí nebo
pobil armádu nebo provedl jinou z toho tisíce zbytečných věcí,
které bych už teď dokázala levou zadní, tak jí prostě tímhle
způsobem nezíská dost. Pak už musí vysát manu — nebo ži-
votní sílu nebo vyšší energii nebo vílí prach nebo jak tomu kdo
chce říkat, mana je jen momentálně módní slovo — ze zdrojů
dostatečně vyspělých na to, aby jim něco takového vadilo a aby
se stavěly na odpor. Tím se jednak pošpiní síla, jednak člověk
utrpí pěkný psychický výprask, a krom toho ona zamýšlená
oběť celkem často i vyhraje.

S tímhle já bych problém neměla. Malii bych uměla vy-
sávat báječně, tedy kdybych byla tak pitomá nebo tak zoufalá
a zkusila to. Tohle se zas musí mámě nechat: tady zabrala
ta její šaškárna s kontaktním rodičovstvím. Což v mém pří-
padě znamenalo, že svou krásnou a křišťálově čistou auru
obklopila tu moji a zabránila mi zkoušet to s malíí moc brzo.

Když jsem přinesla domů malé žáby a chtěla se jim podívat do vnitřností, zasáhla svým obvyklým jemným způsobem: „Ne, miláčku, živým stvořením neubližujeme,“ a pak mě vzala do našeho vesnického obchůdku a koupila mi zmrzlinu, aby mi vynahradila, že je odnesla pryč. Bylo mi pět a o sílu jsem stejně stála jen kvůli té zmrzlině, takže si lehce představíte, že jsem za ní chodila se všemi svými malými objevy. A v době, kdy jsem byla už dost stará a ona by mi v tom nedokázala zabránit, jsem už měla taky dost rozumu, abych pochopila, co se stane čarodějům, když se dají na malii.

Obvykle s malii začínají studenti posledního ročníku, nad kterými se hrozivě tyčí přízrak promoce, ale i v našem ročníku už je pár takových. Třeba I Liou: když se na vás podívá příliš rychle, má oči na chvíli úplně bílé. Taky má černé nehty, a lak to rozhodně není. Jack Westing vypadá normálně, takový usměvavý americký blondáček, lidi jsou z něj obvykle nadšení. Jenže když jde člověk kolem jeho pokoje a zhluboka se nadechne, tak slabě ucítí pach kostnice. Nebo aspoň když ten člověk jsem já. Louisa, která bydlela tři pokoje od něho, se začátkem školního roku ztratila a nikdo neví, co se s ní stalo. To tady není nic nezvyklého, ale já jsem si celkem jistá, že to, co z ní zbylo, je v jeho pokoji. Mám na tyhle věci dobrý nos, i když bych to radši nevěděla.

Kdybych se tomu poddala a začala malii užívat, proletěla bych školou na — pravda, dost odporných — kožovitých, netopýřích křídlech démonů. Ale aspoň *nějaká* křídla by to byla. Scholomancie strašně ráda vypouští do světa zlovolné čaroděje — malefiky — a skoro nikdy nikoho z nich nezabije. To nám ostatním se uprostřed odpoledne protahují pode

dvěřmi požírači duší, z odpadu v koupelně se vyplazí waurie a omotají se nám kolem kotníků, když se snažíme osprchovat, a ke čtení dostáváme úkoly, které nám rozpouštějí oční bulvy. Dokonce ani Orion nás nedokázal zachránit všechny. Až k závěrečným zkouškám se většinou dostane jen tak čtvrtina třídy; před osmnácti lety — někdy v době, kdy byl počat Orion, což podle mě rozhodně nebyla náhoda — vyšlo ze školy jen tucet studentů a *všichni* temní. Dali se tenkrát dohromady a pobili celý zbytek ročníku, čímž získali obrovskou dávku moci.

Rodiny všech ostatních studentů se pochopitelně domáklý, co se stalo — bylo to tak hloupé, že to bilo do očí. Ti idioti ani nenechali nejdřív uniknout studenty z enkláv. Rodiče tu partičku malefiků dopadli a poslední z nich byl mrtvý dřív, než máma příští rok vyšla ze školy. A to byl konec Smrtící ruky, nebo jak si říkali.

Ale i když člověk ucucává z malie pěkně potajmu a nenápadně, když si šikovně volí oběti a prochází mu to bez povšimnutí, nezbyvá mu pak už nic než se propadat níž a níž. Miláček Jack už teď krade životní sílu lidem, takže během takových pěti let po promoci začne zahnívat zevnitř. Určitě vymýšlí velké plány, jak ten rozklad přibrzdit — to malefikové vždycky —, ale myslím si, že on na to prostě nemá. A jestli nepřijde na něco hodně dobrého, tak asi za deset let, maximálně za patnáct, se hezky zhroutí do sebe a sehraje skvěle groteskní závěrečnou scénu. Pak mu rozkopou sklep, najdou stovku mrtvol a všichni se budou tvářit překvapeně a říkat: propána, vždyť vypadal jako takový milý mladík.

Ovšem v té chvíli, kdy jsem se stránku za stránkou probojovávala velice specifickými a složitými domácími kouzly,

zapsanými drobným písmem ve staré angličtině, jsem měla silný pocit, že by mi trocha malie momentálně docela bodla. Kdyby se mi třeba do neloupaného ovsa dali křídloskoci — nemám tušení, co to je, ale kdyby —, byla bych připravená. Louže z požírače duší zatím za mými zády tiše lupala, jako když se v dálce blýská, a pak jsem vždycky ucítila další příšernou vlnu smradu.

Už tak jsem celý den dřela, protože jsem se učila na závěrečné zkoušky. Zbývaly do nich jen tři týdny. Když člověk položil ruku na stěnu umývárny, cítil už teď slabé řinčení středně velkých ozubených kol, která se dávala do pohybu, připravená popostrčit nás všechny o další kolečko níž. Třídy zůstávají ve škole na jednom místě, ale naše pokoje začnou nahoře nad jídelnou a každým rokem se posunují dolů, jako nějaká obrovská kovová matice, která se otáčí kolem šroubu, a až dole čeká promoční síň. Příští rok strávíme v nejnižším patře, a to není věc, na kterou by se člověk těšil. Vážně se mi teď nechce propadnout u některé zkoušky, a ke všemu si ještě navíc naložit reparát.

Po odpoledni stráveném pilným studiem mě bolela záda, zadek i za krkem a k tomu na stole začínalo prskat a slábnout světlo. Hrbila jsem se nad svazkem, snažila se rozluštit písmena a ještě mě začínala brnět druhá ruka, ve které jsem držela staroanglický slovník. Čím dál víc se mi zamlouvala představa, že bych vyvolala stěnu smrtícího plamene a spálila požírače duší, knihu kouzel, slovník, psací stůl a vůbec všechno.

Není tak *úplně* nemožné být malefikem dlouhodobě. Liou bude v pohodě; ta je mnohem opatrnější než Jack. Vsadím se, že skoro celý váhový limit použila k tomu, aby si s sebou vzala

pytel křečků nebo něčeho podobného, a pravidelně je obětuje. Prostě potajmu vykouří pár cigaret za týden, ne že by připalovala jednu od druhé a vytáhla čtyři krabičky denně. Ona si to ale může dovolit, protože není tak úplně osamělá. Její rodina je velká — ne tak velká, aby si už mohla zřídit vlastní enklávu, ale moc jim k tomu nechybí — a říká se, že mezi sebou mají dost malefiků; pro ně je to strategie. Liou má bratrance, dvojčata, kteří sem příští rok nastoupí, a když použije malii, bude mít dost síly, aby je první rok ochránila. A po promoci bude mít na vybranou. Když toho bude chtít nechat, může kouzla úplně vypustit, najít si nějaké nudné všední zaměstnání, aby měla z čeho platit účty, a spolehnout se na zbytek rodiny, že ji bude chránit a čarovat za ni. Za nějakých deset let se psychicky zahojí natolik, že bude už zase moct používat manu. Nebo se může stát profesionální malefikou, takovou tou čarodějnici, které lidi z enkláv platí velké peníze, aby za ně odvedla špinavou práci, a radši se neptají, odkud tu sílu vlastně bere. Pokud nebude vykonávat něco extra velkého — třeba jako by byla ta moje kouzla —, nejspíš to v klidu zvládne.

Ale já nemám žádnou rodinu, tedy kromě mámy, a rozhodně nemám žádnou enklávu, která by mě podporovala. Žijeme ve Walesu, poblíž Cardiganu, v komuně Zářivá mysl, která se může pochlubit šamanem, dvěma duchovními léčiteli, wicanským kruhem a skupinou lidových tanečníků. Ti všichni mají skutečné moci asi tak stejně — to jest prakticky žádnou. Padli by v hrůze, kdyby viděli mámu nebo mě opravdu čarovat. No, spíš mě. Máma si manu vytancovává se skupinou nadšených dobrovolníků — říkala jsem jí, že by od nich taky měla vybírat peníze, ale ona nechce — a pak ji znovu rozdává na

všechny strany jako jiskřičky štěstí, tralala. Lidi nás zvou ke stolu, protože ji milují — kdo by ji taky nemiloval —, a když k nim přišla, postavili jí jurtu. To právě vyšla ze scholomancie a byla ve třetím měsíci se mnou. Nikdo z nich by mi ale nemohl pomoci s magií, a i kdyby mohli, neudělali by to. Nemají mě rádi. Nikdo mě nemá rád, kromě mámy.

Táta umřel tady ve škole, během promoce, aby dostal ven mámu. Říkáme tomu promoce, protože tomu tak říkají Američani. Američani totiž posledních sedmdesát let platili lví podíl na nákladech školy, a koho chleba jíš, toho píseň zpívej, nebo jak se to říká. Jenže skutečná promoce je slavnost, a tady na tom vážně nic slavnostního není. Je to chvíle, kdy všechny žáky nejstaršího ročníku sesypou do promoční síně hluboko pod nejnižším patrem školy a tam se musí pokusit probojovat přes všechny hladové malefikárie, co tam číhají. Asi polovina nejvyššího ročníku — tedy polovina těch, kteří až do té doby přežili — to dokáže. Táta ne.

Táta měl rodinu, žijí poblíž Bombaje. Mámě se podařilo je nakonec vypátrat, ale to už mi bylo pět let. S tátou si neřekli prakticky nic o svém životě venku a taky si nenaplánovali, co budou dělat, až absolvují a vrátí se každý do svého domova. To by na ně bylo příliš rozumné. Chodili spolu tady uvnitř asi čtyři měsíce, ale byli spřízněné duše a byli si jistí, že jim láska sama ukáže cestu. No, ono přinejmenším pro mámu by to tak asi *bylo*.

Nakonec ale tu rodinu našla a vyšlo najevo, že jsou bohatí — tak bohatí, že mají paláce a klenoty a služebné džiny. A co bylo pro mámu ještě důležitější, pocházeli ze staré hinduistické enklávy zničené za dob Britského impéria, která

byla „čistá mana“; dodnes ta pravidla dodržují. Nejedí ani maso, natož aby užívali malii. Máma se tedy docela těšila, že se k nim nastěhuje, a oni z toho byli taky nadšení. Dokonce ani nevěděli, co se tátovi stalo. Naposledy se jim ozval na konci předposledního ročníku. Týden před promocí vybírají senioři dopisy od nás všech. Já jsem ten svůj letošní už napsala a rozdala v několika kopiích lidem z londýnské enklávy. Byla to jen krátká a pozitivní zpráva: *Ještě žiju, učení celkem jde*. Musela jsem psát tak stručně, aby nikdo neměl rozumný důvod odmítnout přidat dopis do svojí obálky, protože jinak by to udělali.

Podobnou zprávu tenkrát poslal svojí rodině táta, takže věděli, že aspoň do té doby přežil. Pak ale prostě ze školy nevyšel. Další ze stovek lidí, co skončili na zdeším smetišti. Když máma konečně jeho rodinu vypátrala a informovala je o její existenci, měli pocit, jako kdyby přece jen dostali alespoň kousek z táty zpátky. Poslali nám jednosměrné letenky, máma se rozloučila se všemi v komuně a sbalila mě a všechnen náš pozemský majetek.

Ale jen jsme tam dorazili, moje prababička na mě jednou pohlédla a upadla do vizionářského transu. Prohlásila, že jsem *obtěžkaná duše*, a jestli mě někdo nezastaví, přinesu smrt a kázau všem enklávám na světě. Dědeček a jeho bratři se o to zastavení dokonce pokusili. Bylo to jedinkrát, co se máma přestala ovládat. Neurčitě si tu scénu pamatuju: mámu, jak stojí v našem pokoji proti čtyřem mužům, kteří se ji neohrabně pokoušejí přimět, aby ustoupila a vydala mě. Nevím, co se mnou chtěli dělat — ani jeden z nich nikdy záměrně neublížil ani mouše —, ale asi je ten prababiččin věštecký záchvat fakt

vyděl. Chvíli se hádali a pak bylo najednou všude kolem tak příšerné světlo, že mě z něj bolely oči, a máma mě i s dekou zvedala z postele. Vypochoďovala se mnou přímo z rodinného sídla ven, bosá a v noční košili, a ti čtyři tam stáli, vypadali nešťastně a nikdo z nich se jí nepokusil ani dotknout. Došla k nejbližší silnici, natáhla ruku a první projíždějící řidič ji naložil a odvezl až na letiště. V hale ji zahlédl jeden technologický magnát, miliardář, který se právě chystal odletět soukromým tryskáčem do Londýna, a nabídl jí, že může letět s ním. Dodneška jezdí jednou za rok do komuny na týdenní duchovní očistu.

To je prostě moje máma. Ale já taková nejsem. Prababička byla jen první z dlouhé řady lidí, kteří se se mnou seznámí, usmějí se, a pak se usmívat přestanou, dřív než stačím říct jediné slovo. Nikdy mi nikdo nenabídl, že mě sveze, že se mnou bude v lesích tančit v kruhu, abych si nashromáždila manu, že se se mnou rozdělí o jídlo nebo — což je momentálně podstatnější — se postaví po mém boku proti všem těm hnusným potvorám, které se vrhají po čarodějích, aby se nažraly. Bez mámy bych nebyla vítaná ani ve vlastním domově. Nevěřili byste, kolik těch milých lidí v komuně — takových těch, co píšou dlouhé upřímné dopisy politikům a pravidelně demonstrují za všechno možné, od sociální spravedlnosti po ochranu netopýrů — mi v mých čtrnácti s úsměvem od ucha k uchu říkalo, že se určitě musím hrozně těšit do školy a pak že se určitě budu chtít usadit sama někde jinde, trochu se porozhlédnout po světě a tak.

Tedy ne že bych se hodlala do komuny vrátit. Myslím, že kdo to na vlastní kůži nezkusil, ten si neumí doopravdy

představit, jak je příšerné být neustále mezi lidmi, kteří věří na absolutně všechno, od leprikonů přes potní chýše po vánoční koledy, ale nikdy neuvěří, že člověk dokáže skutečně čarovat. Několikrát jsem to lidem přímo před očima ukázala — nebo jsem se o to pokoušela. Ona totiž i taková jednoduchá věc jako zažehnout oheň vyžaduje pěknou spoustu many, když na vás zírají všedníci, pevně přesvědčení, že jste jen pitomá holka se zapalovačem v rukávu a že i ten kouzelnický trik zkažete. A dokonce i když se vám všechno podaří a úspěšně jim předvedete nějaké dost dramatické kouzlo, všichni řeknou: *no páni a to je úžasné*. A druhý den už zas vedou řeči jako: *teda člověče, ty houbičky měly tentokrát sílu*. A pak se mi budou vyhýbat ještě víc. Tady být nechci, ale tam taky ne.

To je samozřejmě lež. Pořád tu sním o tom, že se vrátím domů. Dovoluju si to ale jen pět minut denně. To se pak postavím před průduch ve zdi, co nejdál od něj, ale tak, že ještě vnímám pohyb vzduchu. Zavřu oči a přitisknu si dlaně na obličej, abych nevnímala rafinovanou vůni spáleného oleje a vyzrálého potu, a představuju si, že místo toho dýchám vůni vlhké země, sušeného rozmarýnu a mrkve opékané na másle, že cítím vítr mezi stromy, a že až otevřu oči, budu ležet na zádech na mýtině, kde se slunce právě schovalo za mrak. Oka-mžitě bych svůj pokoj vyměnila za tu jurtu v lesích, dokonce i po dvou týdnech nepřetržitého deště, kdy mi všechno začalo obrůstat pískem. Rozhodně je to lepší než sladký pach požírače duší. Dokonce mi chybí i ti lidé. V životě bych tomu nevěřila, ale po třech letech tady bych si dokonce i Philippě Waxové řekla o cwtch, jen kdybych ještě někdy uviděla ten její kyselý obličej a tvrdé, stisknuté rty.

No dobře. Ne, tohle bych neudělala, naopak jsem si dost jistá, že by stačil týden a takové nálady by mě dokonale přešly. Ostatně mi dali víc než jasně najevo, že tam nejsem vítaná. Nejvýš by mě snad tolerovali, a možná ani to ne. Rada komuny — Philippa je její tajemnice — by si nejspíš našla nějaký důvod, proč mě vyhodit. Kolikrát už jsem slyšela lidi mluvit o *duchovní negativitě*, když si mysleli, že je neslyším, a často i když museli vědět, že ano. A tím bych zničila život i mámě, protože by odtamtud bez mrknutí oka odpochoďovala se mnou.

Už předtím, než jsem přišla do scholomancie, jsem věděla, že moje jediná šance na aspoň trochu slušný život — tedy pokud odsud vůbec vyjdu a budu nějaký mít — je dostat se do enklávy. Totéž samozřejmě platí pro všechny ostatní, ale většina nezávislých čarodějů aspoň dokáže dát dohromady pár přátel, kteří si navzájem kryjí záda, pomáhají si získávat manu a trochu spolupracují. I kdyby mě lidi měli dost rádi na to, aby mě vzali mezi sebe, což se ještě nikdy nestalo, nebyla bych jim k ničemu. Obyčejní lidi chtějí mít ve skříni mop, ne raketomet, a já se tady už dvě hodiny bez úspěchu zoufale snažím najít nějaké kouzlo, které by umylo podlahu.

Ale když žijete v bohaté enklávě s několika stovkami čarodějů a z hlubiny nejbližší jeskyně vyleze smrtihad nebo se jiná enkláva rozhodne vyhlásit vám válku, tak to pak rozhodně chcete mít poblíž někoho, kdo bez problémů podrží kráve hrdlo a rozpoutá všechny ohně pekelné na vaši obranu. Ostatně když enkláva někoho s takovou pověstí má, tak na ni obvykle nikdo ani *nezaútočí*. Tudíž by nebylo potřeba obětovat žádné krávy, já bych nemusela dostat psychický výprask a ztratit pět let života, a co hlavně, nerozplakala bych mámu.

Jenže to všechno závisí na tom, že takovou pověst budu mít. Nikdo mě nepozve do enklávy, nebo aspoň do promoční aliance, když si budou myslet, že jsem jen nějaká ufnukaná kráska v nesnázích, kterou musí zachraňovat místní hrdina. Rozhodně o mě nebudou stát proto, že by mě měli rádi. A Orion přitom vůbec na nikoho žádný dojem dělat nemusí. Dokonce ani není jen tak obyčejný kluk z enklávy. Jeho matka je jednou z nejpravděpodobnějších kandidátek na funkci příští dominy New Yorku, což je momentálně nespíš pořád ještě nejsilnější enkláva na světě, a jeho otec je mistr tvořitel. Orionovi by bohatě stačilo odpracovat si tady jen nezbytné minimum, aspoň malinko zůstat ve střehu, a až by odtud odpochodoval, stejně by strávil zbytek života v bezpečí a v luxusu, obklopený nejlepšimi čaroději a nejúžasnějšími výtvoři na světě.

Ale on se místo toho celou dobu strašně předvádí. Ten požírač duší tady za mnou byl tenhle týden jeho asi čtvrtý hrdinský skutek. Zachraňuje každého tupce a slabocha široko daleko a nepřemýšlí o tom, kdo za to bude muset zaplatit. Ačkoli bych odsud nejradši vypadla domů každou minutu každého dne, co tady trávím, vím velice dobře, že být tady je vlastně neskutečné štěstí. A jediný důvod, proč jsem ho měla, je fakt, že scholomancii kdysi v mlhavém dávnověku edwardovské éry vybudovala manchesterská enkláva. A britské enklávy si dodneška dokázaly udržet nepoměrně větší počet vstupních míst. Možná to už dlouho nepotrvá — enklávy v Šanghaji a v Džajpuru vyhrožují, že si v Asii vybudují úplně novou školu, pokud se systém přidělování míst radikálně nezmění —, ale aspoň teď se každé jen trochu divné dítě v Británii automaticky dostane na vstupní seznam.

Máma mi nabídla, že mě z něj nechá vyškrtnout, ale já nebyla dost šílená, abych jí to dovolila. Tuhle školu postavili proto, že venku je to horší. Všechny ty malefikárie, co se plíží průduchy a trubkami a podlézají pod dveřmi, ty nepocházejí odsud ze scholomancie — ty lezou *do* scholomancie, protože jsme tady my, křehcí mladí čarodějové překypující čerstvou manou, kterou dosud neumíme pořádně používat. Díky učebnici malefikologie pro první ročník vím, že mezi třinácti a osmnácti lety jsme pro ně každých šest měsíců o řád chutnější soustem, a to navíc v tenké a křehké cukrové skořápce místo tvrdé a tuhé kůže dospělého čaroděje. Tuhle metaforu jsem si nevymyslela: to cituju z učebnice, která nám s velkým potěšením dopodrobna líčila, jak moc nás malefikárie chtějí sežrat: když to shrnu, tak zkrátka hodně moc.

Proto v mlhavém dávnověku na konci 19. století proslulý tvůrce sir Alfred Cooper Browning — tohle jméno tady vážně nezapomenete, je úplně všude — vymyslel scholomancii. Sice nad všemi těmi oslavnými ódami obracím oči v sloup, ale musím uznat, že navržená je fakt dobře. Škola je s vnějším světem propojená vlastně jen v jednom jediném místě, a to je promoční brána, která je obklopená vrstvami a vrstvami magických ochran a tvůrčeských bariér. Když se nějaký vynalézavý mal přece jen prosmýkne dovnitř, dostane se jen do promoční síně. Ta v podstatě není propojená se zbytkem školy, až na absolutní minimum zásobovacích trubek a větracích šachet. A ty všechny jsou taky nabitě ochranami a bariérami.

Takže malové tam uváznou a většinu času se snaží dostat dovnitř k nám, a krom toho spolu bojují a požírají se navzájem. A ti největší a nejnebezpečnější se nahoru prostě

nedokážou protlačit vůbec. Musejí čekat celý rok v promoční síni, občas posvačí nějakého jiného mala a čekají na promoci, kdy se budou moct nacpat. K nám se můžou dostat mnohem obtížněji, než kdybychom žili někde venku, třeba v jurtě. Před postavením školy dokonce i děti z enkláv často něco sežralo. A když se dneska někdo nedostane do scholomancie, má šanci tak jedna ku dvaceti, že přežije pubertu. V porovnání s tím je pravděpodobnost jedna ku čtyřem docela slušná.

Ale za tu ochranu musíme *platit*. Platíme svou prací, platíme strachem a tím, že jsme nešťastní — to všechno poskytuje škole manu, na kterou jede. A ze všeho nejvíc platíme *těmi, kteří to nezvládnou*. K čemu to tedy je podle Oriony dobré — a vlastně k čemu je to podle všech dobré —, že kdekoho zachraňuje? Nakonec se ten účet stejně bude muset zaplatit.

Jenže nikdo o tom takhle neuvažuje. V našem ročníku zatím letos umřelo ani ne dvacet žáků — obvykle to bývá přes stovku — a všichni v celé škole si myslí, jak je úžasný a báječný. Newyorská enkláva bude mít pětkrát víc uchazečů než předtím. Tím pádem můžu zapomenout na to, že bych se tam dostala. A ani enkláva v Londýně nevypadá moc nadějně. Je to k vzteku, zvláště proto, že bych si tady měla budovat pověst já. Už teď znám desetkrát víc kouzel pro zkázu a dominanci než celý poslední ročník dohromady. Však vy byste je znali taky, kdyby vám jich škola naservírovala pět pokaždé, když potřebujete utřít jednu ztracenou podlahu.

Ale všechno zlé pro něco dobré: dnes jsem se naučila devadesát osm užitečných domácích kouzel ve staré angličtině, protože jsem se musela prokousat až k číslu devadesát devět, než jsem našla něco, co by zlikvidovalo ten smrad. A do té doby mi

kniha nemohla zmizet pod rukama. Tu a tam se škola takhle sama střelí do nohy, obvykle když chce být nejnejpříjemnější, nejprotivnější a nejmalichernější. Přeložit devětadevadesát kouzel, když celou tu dobu za mnou bublal smrdutý chcíplý požírač duší, sice nebylo nic příjemného, na druhou stranu jsem tím ale získala pár docela užitečných postupů.

Za týden dva za ně budu vděčná. Teď se jen musím zvednout a udělat pět set dřepů s výskokem za sebou, bez šizení, a celou dobu se vytrvale soustředit na úložný krystal. Tím si vydělám dost many, abych mohla umýt podlahu a nic přitom omylem nezabít. Vůbec si nedovoluju podvádět, ani malinko. Nejsou tu žádní mravenci ani švábi, které bych mohla vycucat, a den za dnem jsem silnější, jako ostatně my všichni. Kdybych se pokusila to čistící kouzlo ošidit, je při mém konkrétním nadání docela možné, že tři moji sousedi z každé strany by byli mrtví a celé patro by se lesklo jako čerstvě vydezinfikovaná márnice. Samozřejmě že mám našetřenou manu: máma mi s sebou naložila krystaly, které připravila se svým kruhem, abych si mohla ukládat manu do zásoby, a já to taky při každé příležitosti dělám. Jenže krystaly jsou pro nálehavé případy, když opravdu potřebuju sílu okamžitě, a navíc si je šetřím na promoci.

Když byla podlaha čistá, přidala jsem padesát kliků — za poslední tři roky jsem se fakt dostala do špičkové formy — a provedla ještě mámino oblíbené vykuřovací kouzlo. Celá moje cela sice pak byla cítit po spálené šalvěji, ale pořád to bylo lepší než předtím. Tou dobou už byl skoro čas na večeři. Byla bych se dost potřebovala osprchovat, akorát se mi teď fakt nechtělo bojovat s něčím, co by mohlo vylézt z odpadu

v koupelně — což znamená, že kdybych tam teď šla, skoro určitě by na mě něco vylezlo. Místo toho jsem si vzala jiné tričko, znovu si zapletla vlasy a omyla obličej vodou ze džbánu. Ve zbytku vody jsem si přemáchla to svlečené tričko a pověsila ho, aby uschlo. Mám na sebe jen tahle dvě a už se začínají rozpadat. Hned první rok jsem musela spálit polovičku oblečení, protože druhou noc, co jsem tady byla, vylezl zpod mojí postele nějaký bezejmenný stín a já neměla kde jinde vzít manu. Obětovala jsem tedy šaty a získala jí dost na to, abych ten stín usmažila a nemusela přitom odnikud vytahovat životní sílu. Tenkrát jsem taky *nepotřebovala*, aby mě Orion Lake zachraňoval, že?

Přes všechnu snahu jsem ale pořád vypadala tak, že když jsem před večerí přišla na místo srazu — do jídelny chodíme pochopitelně ve skupinách, protože když tady jde člověk někam sám, koleduje si o průšvih —, Liou stačil jeden pohled na mě, aby se zeptala: „Co se ti stalo?“

„Náš slavný zachránce Lake se rozhodl v mojí cele roztavit požírače duší a já pak musela uklízet ten čurbes,“ zavrčela jsem.

„Roztavit? Fuj,“ odpověděla. Liou je sice možná temná čarodějnice, ale aspoň se neklaní před Orionovým trůnem. Mám ji ráda, ať je malefika, nebo ne; je to jeden z mála lidí tady, kterým nevadí se se mnou bavit. Má víc společenských možností než já, ale je vždycky zdvořilá.

Byl tady ale taky Ibrahim — čekal na svoje kamarády a přitom stál ostentativně zády k nám, aby nám dal najevo, že v jeho skupině nejsme vítané — a ten už se nadšeně otáčel. „Orion tě zachránil před požíračem duší?“ řekl, nebo spíš vyjekl. Jemu Orion zachránil život třikrát — jenže *on* to fakt potřeboval.

„Orion zahnal požírače duší ke mně do pokoje a rozpatlal mi ho po podlaze,“ procedila jsem skrz zaťaté zuby, ale bylo to k ničemu. Než se objevili Aadhya a Jack, takže nás bylo pět a mohli jsme jít nahoru, bylo jasné, že mě Orion hrdinsky zachránil před požíračem duší, a na konci večere — z našeho ročníku dnes zvraceli jen dva lidi, v ochranných zaříkáních a protijedech jsme už fakt dobří — už o tom věděla celá škola.

Většina typů malefikárií se dokonce ani nijak nejmenuje; je jich příliš mnoho druhů a často se střídají. Ale požírači duší jsou z těch nebezpečnějších: už se párkrát stalo, že jediný požírač odrovnal dvanáct studentů, a je to opravdu dost nepříjemný konec: dramatická světelná show (od požírače duší) a jekot a kvílení (od obětí). Kdybych něco takového zlikvidovala sama, stačilo by mi to na vybudování si pověsti — a já bych to dokázala. Mám pod polštářem v ručně vyřezávané truhličce ze santalového dřeva šestadvacet plně nabitých krystalů, zásobu přesně pro takovéhle situace, a před šesti měsíci, když jsem se pokoušela zaštopovat rozpadající se svetr, aniž bych se musela uchýlit k hrůzám háčkování, jsem dostala zaklínadlo k rozpárání duše. Bylo by požírače rozložilo zevnitř — bez smradlavých patlanin —, a dokonce by po něm zůstal prázdný světélkující přízrak. Pak bych se mohla dohodnout s Aadhyou, která studuje tvořitelskou větev a má spříznění pro netradiční materiály. Zpracovala by ho na strážce, který by nám celou noc pochodoval kolem dveří — většina malefikárií nesnáší světlo. Přesně takovéhle výhody můžou člověka dovést až k promoci. Místo toho jsem získala jen to pochybné potěšení stát se dalším zářezem na Orionově pažbě.

Přinejmenším mi moje ne tak docela blízké setkání se smrtí zajistilo dobré místo u večere. Obvykle musím sedět sama na konci poloprázdného stolu těch, kdo jsou zrovna tou dobou společensky nejméně přijatelní, nebo si ode mě lidi v celých skupinách odsedají, až zůstanu úplně sama, což je horší. Dnes jsem skončila u jednoho z prostředních stolů přímo pod slunečními lampami — víc vitamínu D, než jsem kromě tablet dostala za celé měsíce — s Ibrahimem a Aadhyou a půltuctem dalších celkem populárních lidí. Seděla s námi dokonce jedna holka z malé enklávy na Maui. Jenže ty obdivné řeči o Orionových hrdinských činech, které jsem musela poslouchat, mě štvaly. Pár lidí po mně dokonce chtělo, abych ten souboj popsala. „No, nejdřív mi ho zahnal do pokoje, pak mi rozstřelil dveře a spálil ho dřív, než jsem stačila říct třeba jenom ‚jedeš‘, a na podlaze mi nechal smradlavou patlaninu,“ odsekla jsem. Umíte si představit, jak to asi dopadlo. Kdekdo chce věřit, že to je hrdina bez bázně a hany a všechny nás zachrání. Fuj.

KAPITOLA 2

NAPODOBITELE

Po večeri jsem musela někoho přesvědčit, aby se mnou šel do dílny. Potřebovala jsem si opatřit nějaké materiály na spravení dveří. Nechat v noci dveře odemčené je hodně špatný nápad, tím spíš, když v nich zeje díra. Pokusila jsem se to podat nenápadně: „Nepotřebuje někdo něco z dílny?“ Nikdo mi na to ale neskočil. Všichni si poslechli můj příběh a bylo jim jasné, že já tam dolů musím, a tady si člověk nesmí nechat ujít žádnou šanci. Nedostanete se ven, když nevyužijete sebemenší výhodu, která se vám nabídne. A mě nemá nikdo rád natolik, aby pro mě něco udělal bez platby předem.

„Já bych s tebou mohl jít,“ řekl Jack, naklonil se ke mně a v širokém úsměvu mi předvedl všechny své zářivě bílé zuby.

Kdyby šel se mnou on, tak by se na mě ze žádného temného kouta už ani nic vyplížit nemuselo. Podívala jsem se mu přímo do očí a řekla jsem významně: „Vážně?“

Zarazil se, chvíli se tvářil podezřavě a pak pokrčil rameny: „Moment, promiň, zrovna jsem si uvědomil, že musím dodělat tu novou virguli.“ Znělo to vesele, ale přimhouřil přitom oči. Neměla jsem původně v úmyslu dát mu najevo, že vím, co je

zač. Teď mi nezbude než ho donutit, aby mi za mlčení platil — jinak by totiž došel k názoru, že si to musí pojistit jinak. A možná to udělá tak jako tak. Další věc, co mi Orion polepil.

„Co za to?“ zeptala se Aadhya. Je chytrá a pragmatická; patří k těm několika málo lidem, kteří jsou tady se mnou občas ochotní uzavřít obchod. Ale je v tomhle ohledu až brutálně bezohledná. Normálně oceňuju, že nechodí kolem horké kaše, ale teď věděla, že jsem v úzkých, což znamenalo, že se rozhodně nespokojí s ničím menším než s dvojnásobkem současné taxy za cestu dolů, a taky si dá dobrý pozor, abych všechna významnější rizika nesla já. Zamračila jsem se.

„Já s tebou půjdu,“ ozval se Orion od vedlejšího stolu, kde seděl s lidmi z New Yorku. Celý večer klopil hlavu, když se u našeho stolu všichni hlasitě rozplývali nad tím, jak je úžasný a báječný. Choval se tak po všech svých slavných záchranách a nikdy mi nebylo moc jasné, jestli tu skromnost jen předstírá, jestli je až tak patologicky skromný, nebo jestli je jen tak společensky neobratný a neví, jak na komplimenty reagovat. Dokonce ani teď nezvedl hlavu; mluvil zpod rozježené hřívy, která mu padala do čela, a upíral přitom oči do prázdného talíře.

No fajn. Pochopitelně mě ani nenapadlo odmítnout nabídku, že mě zadarmo doprovodí do dílny, jenže to stejně zase bude vypadat, jako že mě Orion chrání. „Tak pojď,“ řekla jsem úsečně a okamžitě jsem vstala. Tady ve škole je vždycky lepší začít uskutečňovat plán hned, jak vás napadne, zvlášť když jde o něco nezvyklého.

Scholomancie není tak docela reálné místo. Tedy, jsou tu naprosto reálné stěny a podlahy a stropy a trubky, všechno to vyrobili ve skutečném světě ze skutečného železa a oceli a mědi

a skla a tak dál a sestavili podle složitých plánů, které jsou vyvěšené po celé škole. Jenže kdyby se někdo pokusil tuhle budovu zopakovat uprostřed Londýna, jsem si poměrně jistá, že by se nedostal ani do takové výšky, aby se mohla zřítit. Funguje jen proto, že je vestavěná do prázdnoty. Vysvětlila bych vám, co to ta prázdnota je, ale nemám sebemenší ponětí. Uvažovali jste někdy o tom, jaké to bylo, když naši jeskynní předkové hleděli na tu tmou plnou blikavých svítivých teček nad sebou a neměli nejmenší tušení, co to tam nahoře je a co to všechno znamená? Řekla bych, že to bylo asi něco podobného jako sedět ve scholomancii ve svém pokoji a zírat do té černoty kolem. A můžete mi věřit, že to není nic příjemného ani útěšného.

Ale vzhledem k tomu, že je škola prakticky úplně uvnitř prázdnoty, nemusí se obtěžovat s nudnou fyzikou. Proto ji tvořitelé, kteří ji postavili, dokázali mnohem snadněji přesvědčit, aby se chovala tak, jak chtěli. Plány vyvěsili proto, aby když se na ně díváme, naše očekávání posilovalo původní konstrukci; třeba když se vláčíme po těch nekonečných schodech a nekonečných chodbách, když předpokládáme, že třídy budou tam, kde jsme je naposled viděli, že z kohoutků poteče voda a že všichni budeme moct dýchat, ačkoli kdyby se na vodovody, odpady a ventilaci podíval nějaký normální inženýr, nejspíš by prohlásil, že potřebám několika tisíc lidí nemůžou stačit.

Sir Alfred a spol. to zkrátka vymysleli hrozně chytře a skvěle, jenomže s životem v přesvědčitelném prostoru je ten problém, že se dá *přesvědčit* i k dalším věcem. Když třeba po schodech spěchá do stejné třídy jako vy šest dalších lidí, tak vám to z nějakého důvodu všem trvá jen polovinu normálního

času. Ale zrovna tak funguje i strach, který se vás zmocní, když musíte dolů do vlhkého, neosvětleného suterénu plného pavučin a jste přesvědčeni, že na vás vyskočí něco strašného. Malové vám taková očekávání milerádi splní. Kdykoli člověk udělá něco mimo rutinu — například jde sám dolů do dílny po večeri, kdy tam není nikdo, kdo nutně nemusí —, může se třeba stát, že ho schody nebo chodba dovedou do prostoru, který na plánech ani není. A to, co tam čeká, opravdu potkat nechcete.

Takže jakmile jste se rozhodli, že jdete někam, kam není zvykem chodit, je nejlepší, když tam vyrazíte co nejrychleji, než o tom vy nebo kdokoli jiný stačíte moc uvažovat. Zamířila jsem rovnou k nejbližším schodům, počkala jsem, až budeme s Orionem dost daleko, aby nás nikdo další neslyšel, a pak jsem se na něj utrhla: „Neříkala jsem ti snad, že mi máš dát pokoj?“

Celou dobu šel vedle mě nahrbený, s rukama zastrčenýma v kapsách. Teď prudce zvedl hlavu. „Ale... zrovna jsi říkala: tak pojď...“

„A to jsem tě měla odmítnout před všemi těmi lidmi, když zrovna došli k názoru, žeš mi zachránil život?“

Zastavil se uprostřed schodů a spustil: „Mám teda...“ Byli jsme mezi patry, podesta nikde, nejbližší fungující světlo — taková prskavá plynová lampička — bylo asi dvacet schodů za námi, takže jsme před sebe vrhali dlouhé stíny. Přerušit chůzi třeba jen na milisekundu byla doslova výzva k tomu, aby se před námi něco zvrtilo.

Nejsem idiot, takže jsem šla dál a teprve po dvou schodech jsem si uvědomila, že on stojí. Musela jsem se po něm

natáhnout, popadnout ho za zápěstí a zacloumat s ním. „Teď *ne*. Zbláznil ses? Nebo se vážně aktivně snažíš potkat nějaké nové a zajímavé maly?“ Celý zrudl a dohnal mě, oči pořád sklopené, jako kdyby se ho to tentokrát opravdu dotklo, i když to byla taková pitomost. „To máš málo těch, na které narážíš normálně?“

„Nenarážím,“ odpověděl krátce.

„Cože?“

„Nenarážím na ně! Odjakživa se mi vyhýbali.“

„Cože? Na tebe nikdo neútočí?“ Tohle mě fakt naštvalo. Pokrčil rameny. „Kde se teda podle tebe vzal ten požirač duší?“

„Cože? Prostě jsem vylezl z koupelny a viděl jsem jeho zadek mizet u tebe pode dveřmi.“

Takže mi opravdu přiběhl na pomoc. To bylo ještě horší. Šli jsme dál a já v duchu zuřila. Samozřejmě že to dávalo smysl: kdyby byl jeden obluda, proč by útočil zrovna na takového oslnivého hrdinu, který by ho rozstřílel na kousky a ani by se nemusel moc snažit? Ale jeho přístup mi smysl nedával. „A když zachraňuješ nás ostatní, to se snažíš si udělat jméno?“ Znovu pokrčil rameny a nevzhlédl, takže tady jsem se netrefila. „Nebo tě fakt *baví* bojovat s maly, nebo tak něco?“ rýpla jsem si. Znovu se začervenál. „Ty jsi neuvěřitelně divný.“

„Copak *ty* si nerada cvičíš svoje spříznění?“ zeptal se dotěně.

„Moje spříznění je zkáza velkého stylu, takže jsem si to jaksí ještě moc zkoušet nemohla,“ odsekla jsem.

Vyprskl, jako kdybych udělala dobrý vtíp. Nepokoušela jsem se ho přesvědčit. To by mohl každý, tvrdit, že je strašně mocná temná čarodějnice. Když pro to nebudu mít důkaz, nejlépe hodně hmatatelný, stejně mi to nikdo nebude věřit.

„Mimochodem, kde vlastně bereš všechnu tu sílu?“ změnila jsem radši téma. Často jsem o tom uvažovala. Spříznění samozřejmě některé druhy kouzel značně usnadňuje, ale pořád nejsou zadarmo.

„Z nich. Myslím z malů. Když nějakého zabiju, tak si jeho sílu uložím na další kouzlo. Nebo, když mi dochází, půjčím si trochu od Magnuse nebo od Chloe nebo od Davida...“

Začala jsem zuby. „Já to chápu.“ Všichni, které jmenoval, byli taky z newyorské enklávy. Samozřejmě že se dělí o sílu a samozřejmě mají vlastní rezervoár many, něco jako moje krystaly, až na to, že tenhle je obrovský a určité do něj přispíval každý newyorský student za poslední století. On má doslova baterii, ze které může čerpat pro své hrdinské činy, a jestli dokáže získávat manu i ze zabitých malefikárií — *jak?* —, nejspíš ji ani nepotřebuje.

Dorazili jsme na podestu, z níž se šlo do dílny. O patro níž byly pokoje posledního ročníku a odtamtud se na schody lilo slabé světlo. Oblouk vedoucí do chodby u dílen byl ale úplně temný; světla zhasla. Už když jsme scházeli po posledních schodech, zachmuřeně jsem se na tu temnou tlamu dívala: to nás dostala ta chvilka váhání. A jestli malové po Orionovi nikdy nejdou, tak se to, co tam číhá, vrhne na mě.

„Půjdu první,“ nabídl se.

„No to si piš, že půjdeš první. A taky budeš svítit.“

Ani se nehádal, jen kývl, vztáhl před sebe levou ruku a rozzářil ji pomocí slabé verze stejného žhavicího kouzla, které použil na požírače duší. Bolely mě z toho oči. Zjevně byl připravený napochodovat prostě rovnou do chodby; musela jsem ho zastavit a sama prohlédnout strop a podlahu a párkrát

šťouchnout do nejbližších stěn. Hltouni, kteří nějakou dobu nejedli, jsou průhlední. Když se dost tence rozprostrou po nějaké ploše, můžete se koukat přímo na ně a neuvědomíte si, že tam jsou, dokud se okolo vás neomotají. Na podestě je celkem provoz, a tak to tady mají obzvlášť rádi. Začátkem tohoto roku jeden kluk z druháku moc spěchal, aby přišel včas na hodinu, a hltouna si nevšiml. Přišel o nohu a většinu levé paže, a pak už tady pochopitelně dlouho nevydržel.

Ale celá oblast kolem podesty byla čistá. Jediné, co jsem našla, byl aglo schovaný pod jednou z plynových lamp. Za vytěžení nestál ani mně — byl menší než můj malíček a zatím se k jeho skořápce přilepily jen dva šrouby, půlka cucavého bonbonu a víčko od pera. V panice prchal po stěně a zmizel v průdchu. Na jeho průchod nic nereagovalo, a to v noci a v temné chodbě na tomhle patře nebylo dobré znamení. Něco by tu být mělo. Ledaže tam vpředu číhá cosi obzvlášť děsivého, co všechno ostatní odehnalo.

Chytila jsem se Oriona zezadu za rameno a cestou k dílně jsem neustále sledovala chodbu za námi, protože odtamtud nám bezprostředně hrozilo největší nebezpečí. Tohle je pro dvojici nejlepší způsob postupu. Většina tříd měla dveře otevřené právě tolik, aby nás nevaroval pohyb kliky, ale zase ne dost, abychom se mohli do některé z nich pořádně podívat. A míjeli jsme jich desítky; kromě dílny a tělocvičny zabírají většinu spodního patra malé třídy, kde studenti posledního ročníku mívají specializované semináře. Ty ale všechny v polovině roku skončí; touhle dobou už poslední ročník tráví veškerý čas tréninkem na promoci, a seminární třídy jsou tudíž pro malý ideální místa k odpočinku.